

Жовтими листочками (там, де віти долу)  
яснії жовтневії пропливають дні...  
Вечорі у серце стерниною колють,  
стежечками пісенька на папір мені.

Покохав я Осінь (восени ж і Жовтень),  
як свою касарню, Осінь полюбив! —  
Спомини на серце червіньковим золотом,  
батогами зорі крають небосхил.

Гей, співай веселую, пташечко-гармошко,  
заспівай веселую на новий мотив!  
Про життя в касарні, і про дні хороші,  
й проте, як Наталочку стрілець полюбив...

...Під ногою лунко-лунко тротуари...  
І на серце лунко, радістю – вона!  
Пам'ятаю, небо було каре-каре,  
плуталась у хмарах блідая зоря...

З того часу пізно по Сінній вертаюсь.  
І русяві ночі. І русяві дні.  
І русяві пісні про мою Наталю —  
стежечками рівними на папір мені.